

dette vigtige Spørgsmaal. Der er fra anden Side gjort gjældende, og jeg erkjender det ogsaa, at man meget passende kan inddele Toldlovens Positioner i tre Afdelinger, nemlig de, der angaa Kaa- og Hjælpestoffer, de, der angaa Nødvendighedsgegenstande, og endelig Luxusartikler. Det er naturligvis vanskeligt at finde en bestemt Grændse mellem disse tre Kategorier, men det er dog en Inddeling, som er temmelig heldig. Medens man selvfølgelig maa bestræbe sig for at affkaffe eller ned sætte Tolden paa Kaa- og Hjælpestoffer saameget, som det lader sig forene med Statskassens Lødv, maa man paa den anden Side ogsaa forhøje Afgiften paa Luxusartikler saameget, som det lader sig gjøre, uden at Indførselen derved formindskes. Jeg vil bemærke, at jeg ikke tror, at Frihandelsprincipet er det eneste saliggjørende. Jeg har ikke efter de Betragtninger, der ere blevne gjortte gjældende af store Nationaløkonomer, og som gaa ud paa at bevise Frihandelsprincipets Ufeilbarlighed, kunnet komme til den Anskuelse, at dette System er det absolut rette. At Affkaffelsen af Tolden paa Kaa- og Hjælpestoffer selvfølgelig vil udøve en overordentlig gavnlig Indflydelse paa Industrien, derom kan Ingen være i Tvivl. I Aarhundredets Begyndelse havde vi næsten slet ingen Industri her i Landet, men i de senere Aar har Industrien svunget sig op til at indtage en temmelig betydelig Stilling blandt vort Lands Erhvervsstikler. Naar man har villet gjøre gjældende, at vort Land ikke kan være industridrivende, idet vi ikke have Raastoffer, ikke have Kul, usforarbejdet Jern, Træ eller Tømmer, saa er det ganske vist sandt, at vi ikke have det, men naar ikke desto mindre Industrien i de senere Aar trods den høje Told paa disse Gjenstande har kunnet blomstre temmelig frodigt, forekommer det mig virkelig, at man maa have Grund til at tro, at den vil voge endnu mere, naar man borttager Tolden paa disse Gjenstande. Jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke Andet end være meget tilfreds med, at Tolden foreslaaes hævet paa Kul og raat, usforarbejdet Jern; men derimod forekommer det mig mærkeligt, at den høitærede Finansminister ikke har kunnet gaa med til Affkaffelsen af Tolden paa Træ, thi der er virkelig ingen som helst Grund til at beholde en Beskyttelse for den indenlandske Stovindustri, idet det er en Beskyttelse, der kun gavner nogle faa Godseiere, men er til Skade og Tab for hele den øvrige Befolkning. Jeg kan kun beklage, at det Forslag, der var stillet af Mindretallet i Landssthinget om at affkaffe denne Told, ikke blev taget til Følge. Ligeledes kunde jeg ønske, at Tolden paa

Farvestoffer blev affkaffet, fordi det er et Produkt, som har stor Betydning i vor Industri. I det Forslag, som i sin Tid blev indbragt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgrede (Holfstein), var det foreslaaet at hæve Tolden paa dette Raastof, og det kunde jeg være med til. At Salttolden er foreslaaet ophævet, er ligeledes tilfredsstillende for mig. Jeg kommer nu til en Afgift, som jeg kun ganske kort skal omtale, da den jo har været Gjenstand for vidtløftige Forhandlinger i det andet Thing, det er Skibsafgiften. Jeg vil omtale den i denne Forbindelse, idet den i en kjendelig Grad afficerer Raastoffernes Pris. Man har her i Thinget stadig gjort Forsøg paa at faae denne Afgift affkaffet, men hidtil uden noget som helst Held. Ærede Medlemmer vide jo, at denne Afgift hviler med en Størrelse af 50 Ore pr. Registrertons for alle Skibe, der gaa i udenrigsk Fart; derimod betales ingen Afgift i den indenrigske Fart, den er affkaffet i Aaret 1879; men at denne Afgift virker meget skadeligt paa Skibsfarten og hævende for Handel og Industri, derom tror jeg ikke, der kan være nogen som helst Tvivl, og den forhindrer ogsaa for en Del vor Transit-handel fra at blomstre saa frodigt, som det ellers vilde være Tilfældet. Dengang Loven af 1863 blev vedtagen, havde vi næsten ikke nogen Mellemhandel heri Landet, men i de senere Aar er denne Mellem- eller Transit-handel voget og bleven temmelig betydelig, og det er min Mening, at man bør opmuntre den, thi Landets egen Forbrug og Export er ikke tilstrækkelig til at kunne bære en udstrakt Handel. Jeg mener derfor, at Skibsafgiften bør affkaffes, fordi den Indtægt, den bringer Statskassen, langtfra opveier det Tab, den forarsager Private, idet den hindrer en Omsætning, som ellers vilde finde Sted, og hindrer Handelen i at udvide sig i saadanne Retninger, som passe sig bedst for vort Land. Det er nu ogsaa ret mærkeligt, at der endogaa før 1863 fremkom stærke Klager og Anker mod denne Afgift. Thi Skibsafgiften har, vel at mærke, eksisteret mange Aar før 1863, men under et andet Navn. Den kaldtes dengang Lastepenge, og jeg vil minde om, at der selv i Stænderforsamlingen fremkom stærke, kraftige Protester imod den. Ikke alene den bekjendte Hvidt udtalte sig derimod, men P. G. Bang gjorde det Samme, idet han efter Stænderfiddenden Sp. 2080 udtalte sig saaledes: Det er almindelig erkjendt, at Lastepengene er den allerstadeligste af alle Skibsafgifter, og Forsamlingen bør derfor fortrinlig henvende